

Roeping: geroepen worden : derde zondag b jaar 21 jan. 2018

Inleiding

Wij zijn hier samen geroepen, in de naam van de Vader, Zoon en heilige Geest

Beste mensen, Welkom U allen in deze viering op de derde zondag door het jaar

Hoe komt het, zo vraag ik me wel eens af, dat we hier vanmorgen toch maar weer bij elkaar zitten: ons samengeroepen weten in de naam van God?

Voelen we ons ook werkelijk geroepen in de naam van God? Of zoals Tjeu vorige week de viering begon met de vraag: Voelen we ons geroepen om in het spoor van Jezus te gaan?

Vandaag in de lezingen ook weer twee roepingsverhalen: het verhaal van de roeping van Jona en de roeping van de eerste vier leerlingen.

Wat wel duidelijk is: we zijn hier omdat ons geloof op een of andere manier een rol speelt in ons leven, anders waren we hier niet geweest.

Maar we voelen ons waarschijnlijk ook niet - zoals de 4 leerlingen uit het evangelie van vanmorgen, plotseling opgeroepen, achter ons gewone leven vandaan, door een visser van mensen, die ons vraagt om alles terstond te verlaten en hem te volgen.

Hoe komt het dat geloven in ons leven wel een rol speelt en dat wij nog naar de kerk gaan? Zo vanzelfsprekend is dat toch immers niet in onze tijd van grote onkerkelijkheid.

Is het misschien dat u in uw leven ook wel eens iets heel ingrijpends hebt meegemaakt, een crisis doorgemaakt waardoor alles veranderde. Werd u ook -om met het beeld van Jona uit de eerste lezing te spreken - opgeslokt door een grote vis, om op een nieuwe plek in je leven te worden neergezet?

Het zou kunnen, maar toch denk ik dat het bij de meesten van ons niet zo is gegaan, en dat we door de gang van ons leven er eerder van huis uit wat ongemerkt ingerold en verder ingegroeid zijn.

Geen groot bekeringsmoment dus, geen Jona-walvis ervaring- maar wellicht waren er op uw levenspad steeds weer mensen, die je bleven inspireren tot geloof, kleine gebeurtenissen die je raakten, of een gevoel van warmte en vertrouwdheid met geloof en kerk gaven.

We willen daar straks verder samen over denken. Maken we het eerst stil in ons zelf en keren we ons tot God.....vragen wij God en elkaar om vergeving voor onze tekorten.

Overweging

Spreeken over roeping, geroepen worden heeft in onze tijd iets ongemakkelijks over zich gekregen. We praten niet zo makkelijk meer over zich geroepen voelen.

We willen het liefst zelf onze koers bepalen, en roeping suggereert toch dat we ons leven door iets anders buiten onszelf of door iemand anders laten bepalen.

Een innerlijke stem, God.

Ja, waarom geloof ik eigenlijk , waarom ben ik hier vanmorgen in de kerk , wat zoek ik hier ? Laat ik die vragen allereerst maar eens bij mezelf neerleggen.

Roeping, heeft voor mij allereerst, denk ik , te maken met een verlangen in mij ; een soort verlangen naar een nieuwe wereld, een betere wereld met water en brood genoeg voor allen, een wereld met meer verantwoordelijkheid naar elkaar.

Ik herken dat verlangen het meest terug in het verhaal van Jezus, in eigenlijk het hele Bijbelse verhaal, zowel het oude als het nieuwe testament dat zich steeds weer richt op bevrijding van mensen, volken en groepen uit alle vormen van slavernij, armoede en onmenselijkheid. Zo ook spreekt God mij, zoals in die verhalen van toen, nu aan door mensen die een beroep op mij doen, in allerlei situaties en gebeurtenissen die om mijn inzet vragen.

Het meest opvallende daarbij is, dat wanneer het in de bijbel over roeping gaat, God nooit de mensheid, de massa roept. Er is altijd een enkeling die er wordt uitgepikt. Samuel wordt geroepen, hoorde we vorige week, Jona wordt geroepen, de vier vissers van vandaag, Simon en zijn broer Andreas en vervolgens ook Jacobus en zijn broer Johannes. Een enkeling wordt geroepen in relatie tot de mensheid.

Alle hoop is gezet op het 'ik'. Ik moet op weg gaan , hoogstens met de wetenschap dat anderen ook geroepen zijn. Daarmee kan ik me dus nooit verschuilen achter een ander, achter bijvoorbeeld een te zware opdracht, zoals Jona aanvankelijk doet. Ik kan niet zeggen dat de ander of iets anders – b.v. de tijdgeest, slechte leiders in landen en kerken, de secularisatie – verantwoordelijk zijn voor wat er misgaat. Het gaat altijd ook om mij, om jou. Om mijn en jouw leven met dat grote bevrijdingsverhaal dat al van oudsher uit de Schrift tot ons komt, tot op de dag van vandaag Dat beroep op het eigen ik- waarbij niemand te klein is of van te weinig belang zou zijn - is een van de kernpunten uit de Bijbel, van met name het Jezus verhaal. U en ik zijn persoonlijk geroepen in dat verhaal.

We zoeken hier samengeroepen, als geloofsgemeenschap met elkaar onze weg als navolgers van Jezus, we zoeken in dat verhaal naar inspiratie om die religieuze voedingsbodem in onszelf te raken en te activeren. En juist dat samen zoeken, het verlangen samen delen om je in te zetten voor een betere wereld, geeft kracht aan ons geloof, aan onze roeping.

U en ik zijn slechts een klein schakeltje in de tijd tussen verleden en toekomst. U en ik zijn onderdeel van de droom van Gods koninkrijk op aarde en we mogen erop vertrouwen dat God zijn werk doet in mensen, toen, nu en later.

Wij zelf kunnen die beloofde toekomst niet maken. Recht en vrede in de wereld hangt niet van ons af. Dat niet onderkennen zou grootheidswaan zijn. We kunnen alleen met veel geduld, volharding, moed en waakzaamheid doen wat ons in ons kleine leven te doen staat. En er zullen na ons ook weer mensen komen die de kar van geloof verder vooruit zullen duwen.

God die op ons wacht en ons roept is echter voor velen een belast woord geworden, bijna net zo belast als het woord kerk. Velen hebben God en de kerk de rug toegekeerd. God en kerk zijn woorden geworden die wellicht teveel belast zijn geraakt door knellende regels uit het verleden, door harteloosheid en geweld, ook van volgelingen zelf. Natuurlijk is het erg dat de kerk soms niet deugt, niet zonder zonden is. Ik zou het graag ook anders willen, maar de kerk is ook maar mensenwerk. God wordt vaak onbegrijpelijk gemaakt door onbegrijpelijke gebeurtenissen, denk ik vaak.

Tegelijkertijd zijn er gelukkig, juist in onze tijd, heel veel goedwillende mensen die zich ook buiten alle geloof en kerk om inzetten voor een betere wereld, zich bekommeren om het lot van hun medemens. Mensen die op allerlei manieren opstaan tegen de ontkenning van armoede, tegen het recht van de sterkste, de mens en de natuur in harmonie met elkaar willen doen samenleven, mensen die zich verzetten tegen het cynisme van 'het zal mijn tijd nog wel duren'. Ze volgen ook de intuïtie van hun hart, hun innerlijk kompas, hun stem van binnen die hen hiertoe drijft. Dat is ook roeping. God werkt ook buiten onze kerkelijke en gelovige kaders om.

Wellicht is er meer geloof in mensen dan wij denken, geloven buiten alle geloof en kerk om. Een stil verlangen in mensen misschien naar iets of iemand, naar een U, naar een Jij, groter dan ons hart, naar een Bron, een Bevrijder. Een verlangen naar iets of iemand om mee te praten, tegen te zuchten of desnoods het uit te schreeuwen als er weer eens iets gebeurt dat te groot voor ons mensen is. Iemand die mij hoort, die mij

aanziet, die me moed inspreekt . Zonder verlangen en mensen of iets ,of iemand om je verlangen mee te delen is de wereld koud, het leven leeg en raken mensen eerder gedesillusioneerd.

Het woord van God is schaars geworden. Vroeger spraken we misschien te snel en te makkelijk over God, nu zijn we misschien wat te bang, te voorzichtig daarin geworden Toch denk ik blijven er ook mensen nodig die kunnen vertellen waar die stille Stem, in mensen vandaan komt. Wie hen roept.

De Godslamp is niet gedoofd. Wij zijn geroepen het vuur brandend te houden in een tijd als de onze, door een geloofsgemeenschap in beweging te zijn en te blijven.

Kom volg mij op de weg , ik zal jullie vissers van mensen maken, horen we vandaag het evangelie zeggen tegen ieder van ons. Vissers van mensen zijn om in eigen omgeving te zoeken naar mensen die verloren lopen, naar mensen die verdrinken in eenzaamheid, naar mensen misschien die ronddobberen zonder richting in hun leven, mensen die kopje onder gaan in hun zorgen.

De wereld van God komt alleen dichterbij, wanneer we ons echt verantwoordelijk en begaan voelen voor elkaar, wanneer het verdriet van je naaste je hart raakt, wanneer je niet je schouders ophaalt maar een helpende hand toesteeekt.

Hoe dat in ons leven moet, moeten we zelf ontdekken, wanneer we maar het voorbeeld van Jezus voor ogen houden, dan kom je de ander tegen, die jou nodig hebben , die misschien niemand anders hebben. En dan komt het erop aan, of je onverschillig verder gaat, of je jouw verantwoording als christen neemt.

Moge het eens zo worden wat de Schepper voor ogen stond toen hij de wereld in het leven riep : Dat elk mens zich gezien mag weten en ten diepste nodig mag voelen; jij mag er zijn, jij doet er toe, jij bent geroepen. Amen.